

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
ATHANASIOS RANTOS
prednesené 31. marca 2022¹

Vec C-168/21

Procureur général près la cour d'appel d'Angers
proti
KL

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 – Podmienka obojstrannej trestnosti – Preskúmanie súdnym orgánom vykonávajúceho členského štátu – Odlišné znaky skutkovej podstaty trestného činu v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, a vo vykonávajúcom členskom štáte – Trest uložený za jediný trestný čin tvorený viacerými skutkami, z ktorých niektoré nie sú trestné vo vykonávajúcom členskom štáte – Charta základných práv Európskej únie – Článok 49 ods. 3 – Zásada primeranosti trestu“

I. Úvod

1. V práve Európskej únie je možné podmienku obojstrannej trestnosti vymedziť v tom zmysle, že správanie, ktoré je predmetom spolupráce, predstavuje trestný čin v dožadujúcom štáte (alebo členskom štáte, ktorý vydal zatykač) i v dožiadanom štáte (alebo vykonávajúcom členskom štáte).² V určitých prípadoch môže byť odovzdanie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač (EZ), podmienené touto obojstrannou trestnosťou.

2. V prejednávanej veci vydali talianske súdne orgány EZ na účely výkonu trestu uloženého predovšetkým za jediný trestný čin, ktorý pozostáva z viacerých skutkov vyplývajúcich z toho istého protiprávneho konania. Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko), ktorý podal tento návrh, sa pýta, či súdne orgány vykonávajúceho členského štátu, konkrétne Francúzska, môžu odmietnuť vykonať tento EZ vzhľadom na článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV,³ ako aj článok 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Pozri FLORE, D., BOSLY, S.: *Droit pénal européen*. 2. vyd. Bruxelles: Larcier, 2014, s. 580, č. 1013. Pokiaľ ide o vývoj podmienky obojstrannej trestnosti, pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bobek vo veci Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, body 31 až 40).

³ Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34).

3. V tomto smere uvedený súd poukazuje na jednej strane na to, že znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu sú v oboch dotknutých členských štátoch odlišné, a na druhej strane na to, že niektoré zo skutkov, ktoré tvoria uvedený trestný čin, nie sú trestné vo vykonávajúcim členskom štáte. Súdny dvor tak má spresniť pôsobnosť podmienky obojstrannej trestnosti, ktorú upravuje rámcové rozhodnutie 2002/584.

4. V týchto návrhoch navrhnem, aby Súdny dvor odpovedal na položené otázky v tom zmysle, že za podmienok, ktoré opísal vnútroštátny súd, ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia vedú k vykonaniu EZ.

II. Právny rámec

A. Právo Únie

5. Odôvodnenia 6, 10 a 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovujú:

„(6) [EZ] zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň‘ spolupráce v oblasti súdnictva;

...

(10) mechanizmus [EZ] je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [ZEÚ] jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 uvedenej zmluvy, s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy;

...

(12) toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v článku 6 [ZEÚ] a vyjadrené v [Charte], najmä jej Kapitoly VI...“

6. Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Definícia [EZ] a povinnosť vykonať ho“, znie takto:

„1. [EZ] je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonajú každý [EZ] na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [ZEÚ].“

7. Článok 2 tohto rámcového rozhodnutia, nazvaný „Predmet úpravy [EZ]“, stanovuje:

„1. [EZ] sa môže vydať za činy, ktoré môžu byť potrestané podľa právneho predpisu vydávajúceho členského štátu výkonom trestu alebo ochranným opatrením, ktorých horná hranica je najmenej

12 mesiacov, alebo ak bol vynesení rozsudok alebo uložené ochranné opatrenie, pre tresty s minimálnou dĺžkou štyri mesiace.

2. Nasledujúce trestné činy, ak sú trestné v členskom štáte, ktorý vydal rozhodnutie o treste odňatia slobody alebo o ochrannom opatrení, ktorých horná hranica je najmenej tri roky a sú vymedzené trestným poriadkom vydávajúceho členského štátu, sú dôvodom podľa podmienok tohto rámcového rozhodnutia a bez overenia dvojitej trestnosti činu, na vydanie osôb v súlade s [EZ]:

...

4. Vydanie pre trestné činy okrem tých, ktoré sú uvedené v odseku 2, môže podliehať podmienke, aby činy, pre ktoré bol vydaný [EZ], boli trestným činom podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu, bez ohľadu na prvky, ktoré ho tvoria, alebo spôsob jeho opísania.“

8. Článok 4 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Dôvody pre nepovinné nevykonanie [EZ]“, v odseku 1 stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať [EZ]:

1. ak v jednom z prípadov uvedených v článku 2 ods. 4 čin, na základe ktorého je [EZ] vydaný, nie je trestným činom podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu...

...“

B. Francúzske právo

9. Článok 695-23 code de procédure pénale (trestný poriadok) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje:

„Vykonanie [EZ] sa odmietne aj vtedy, keď skutok, ktorý je predmetom tohto zatykača, nepredstavuje trestný čin z hľadiska francúzskeho práva.

Odchylne od prvého odseku sa [EZ] vykoná bez skúmania obojstrannej trestnosti vytýkaných skutkov, ak sa za príslušné činy podľa zákona členského štátu, ktorý vydal zatykač, ukladá trest odňatia slobody s trvaním najmenej tri roky alebo ochranné opatrenie s podobným trvaním a patria do jednej z kategórií trestných činov, ktoré sú uvedené v článku 694-32.

Ak sa uplatnia ustanovenia predchádzajúceho odseku, právnu kvalifikáciu skutkov a určenie uloženého trestu posudzuje výlučne súdny orgán členského štátu, ktorý vydal zatykač.

...“

III. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

10. Dňa 6. júna 2016 talianske súdne orgány vydali na KL európsky zatykač na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní dvanásť rokov a šesť mesiacov, ktorý mu uložil Corte d'appello di Genova (Odvolací súd Janov, Taliansko) rozsudkom z 9. októbra 2009, pričom trest sa stal vykonateľným 13. júla 2012, keď Corte suprema di cassazione (Kasačný súd, Taliansko) zamietol kasačný opravný prostriedok, ktorý podal KL.

11. Rozsudok zodpovedal súbehu štyroch trestov uložených za tieto štyri trestné činy: ozbrojená krádež v spolupáchateľstve (jeden rok odňatia slobody), ničenie a rabovanie (desať rokov odňatia slobody), nosenie zbrane (deväť mesiacov odňatia slobody) a spôsobenie výbuchu zariadenia (deväť mesiacov odňatia slobody).

12. Pokiaľ ide konkrétne o trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“, ktorý upravuje článok 419 codice penale (taliansky trestný zákonník),⁴ v EZ sú takto opísané okolnosti spáchania tohto činu: „v spolupáchateľstve s ďalšími, spolu viac ako piatimi osobami, počas účasti na proteste proti samitu G8 sa [KL] dopustil ničenia a rabovania v kontexte, v ktorom z hľadiska miesta a času išlo o objektívne ohrozenie verejného poriadku; viaceré prípady poškodenia mestskej infraštruktúry a verejného majetku, pričom vzniknutá škoda je významná, hoci nebolo možné presne ju určiť, no nie je nižšia ako stovky miliónov [talianskych] lír [(ITL) (desaťtisíce eur)]; poškodenie, rabovanie, zničenie požiarom úverových inštitúcií, automobilov a ďalších obchodných prevádzok s prirážajúcou okolnosťou, ktorou je spôsobenie značnej škody na majetku dotknutým osobám“.

13. Z rozsudku Corte d'appello di Genova (Odvolací súd Janov) z 9. októbra 2009 vyplýva, že v rámci trestného činu „ničenia a rabovania“ bol KL potrestaný za sedem skutkov vyplývajúcich z toho istého protiprávneho konania, a to poškodenie mestskej infraštruktúry a verejného majetku, poškodenie a rabovanie staveniska, úplné zničenie priestorov úverovej inštitúcie Credito Italiano, úplné zničenie vozidla Fiat Uno požiarom, úplné zničenie priestorov úverovej inštitúcie Carige požiarom, úplné zničenie vozidla Fiat Brava požiarom, ako aj úplné zničenie a rabovanie supermarketu.

14. /KL nesúhlasil so svojím odovzdaním na základe EZ. Vyšetrovací senát Cour d'appel de Rennes (Odvolací súd Rennes, Francúzsko) rozsudkom z 23. augusta 2019 nariadil doplniť vyšetrovanie, najmä predložiť rozsudok Corte d'appello di Genova (Odvolací súd Janov) z 9. októbra 2009 a následný rozsudok Corte suprema di cassazione (Kasačný súd). Tento vyšetrovací senát rozsudkom z 15. novembra 2019 zamietol odovzdanie KL s odôvodnením, že v konaní nebol predložený doklad o zaslaní žiadosti KL o pridelenie právneho zástupcu do Talianskej republiky, a nariadil jeho prepustenie na slobodu.

15. Rozsudkom z 18. decembra 2019 Cour de cassation (Kasačný súd) zrušil tento rozsudok a postúpil vec vyšetrovaciemu senátu Cour d'appel d'Angers (Odvolací súd Angers, Francúzsko). Tento vyšetrovací senát rozsudkom zo 4. novembra 2020 na jednej strane zamietol odovzdanie KL talianskym súdnym orgánom na účely výkonu EZ v rozsahu, v akom bol vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní desať rokov za trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“. Na druhej strane nariadil doplniť vyšetrovanie, konkrétne aby talianske súdne orgány spresnili, či má byť trest odňatia slobody na dva roky a šesť mesiacov, ktorý bol uložený za ďalšie tri

⁴ Tento článok, nazvaný „Ničenie a rabovanie“, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej stanovuje, že „kto sa mimo prípadov upravených v článku 285 dopustí ničenia alebo rabovania, potrestá sa odňatím slobody od osem do pätnásť rokov. Trest sa zvýši, ak je skutok spáchaný na zbraniach, strelive alebo potravinách na mieste predaja alebo uskladnenia.“

trestné činy, ktoré sú predmetom EZ, vykonaný vo Francúzsku. Procureur général près la cour d'appel d'Angers (generálny prokurátor pri Odvolacom súde Angers) a KL podali proti tomuto rozsudku kasačný opravný prostriedok na Cour de cassation (Kasačný súd), ktorý podal tento návrh na začatie prejudiciálneho konania.

16. Uvedený súd pripomína, že Súdny dvor poskytol výklad podmienky obojstrannej trestnosti v rozsudku z 11. januára 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4; ďalej len „rozsudok Grundza“),⁵ a vysvetľuje, že vyšetrovací senát Cour d'appel d'Angers (Odvolací súd Angers) odmietol odovzdať KL talianskym súdnym orgánom v súvislosti s trestným činom označeným ako „ničenie a rabovanie“ s poukázaním na to, že dva zo siedmich skutkov, za ktoré bol uložený tento trest, vo Francúzsku nepredstavujú trestný čin, a to na jednej strane poškodenie priestorov úverovej inštitúcie Credito Italiano a na druhej strane poškodenie vozidla Fiat Brava požiarom. Tento vyšetrovací senát z toho vyvodil záver, že keďže Corte d'appello di Genova (Odvolací súd Janov) a Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) „vyjadrili jednoznačnú vôľu“ považovať týchto sedem skutkov za nedeliteľný celok, z uplatnenia podmienky obojstrannej trestnosti vyplýva, že je potrebné odmietnuť všetky tieto neoddeliteľne spojené skutky.

17. Podľa vnútroštátneho súdu z rozsudku Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) z 13. júla 2012 vyplýva, že objektívnym znakom trestného činu ničenia a rabovania, upraveného v článku 419 talianskeho trestného zákonníka, je dopustenie sa ničenia akýmkoľvek konaním a akýmkoľvek spôsobom, ktorého výsledkom sú trosky, zničenie a poškodenie veľkého množstva hnutelného alebo nehnuteľného majetku, v každom prípade celkové, bez rozdielu, rozsiahle a hĺbkové, v dôsledku čoho vznikne nielen škoda na majetku jedného alebo viacerých subjektov, ako aj spoločenská škoda plynúca z narušenia súkromného vlastníctva, ale aj narušenie a skutočné ohrozenie verejného poriadku chápaného v špecifickom zmysle správneho chodu a normálneho priebehu občianskeho života, ktorému v spoločenstve zodpovedá verejná mienka a zmysel pre pokoj a bezpečnosť. Vnútroštátny súd z toho vyvodzuje záver, že v talianskom trestnom práve sa trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“ týka viacnásobného, masívneho ničenia a degradácie, ktoré spôsobuje škodu nielen vlastníkom dotknutého majetku, ale aj narušenie verejného pokoja, čím ohrozuje normálny priebeh občianskeho života.

18. Uvedený súd poukazuje na to, že vo francúzskom trestnom práve nie je ohrozenie verejného pokoja hromadným ničením hnutelného alebo nehnuteľného majetku osobitne kriminalizované. Trestné je len ničenie, degradácia, krádež vlámaním spáchaná prípadne v spolupáchateľstve, ktoré môžu spôsobiť škodu vlastníkom dotknutého majetku. Podľa uvedeného súdu preto treba odpovedať na otázku, či je narušenie verejného pokoja, ktorého sa podľa Corte d'appello di Genova (Odvolací súd Janov) a Corte suprema di cassazione (Kasačný súd) dopustil KL ako hlavného znaku skutkovej podstaty trestného činu označeného ako „ničenie a rabovanie“, relevantné na účely posúdenia splnenia podmienky obojstrannej trestnosti.

19. Pokiaľ by bola podmienka obojstrannej trestnosti v prejednávanej veci splnená, vnútroštátny súd poukazuje na to, že rámcové rozhodnutie 2002/584 neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého by vykonávajúci členský štát mohol odmietnuť odovzdanie dotknutej osoby s odôvodnením, že trest uložený členským štátom, ktorý vydal zatykač, sa zdá byť neprimeraný z hľadiska skutkov, ktoré sú predmetom EZ. Okrem toho podľa článku 5 tohto rámcového rozhodnutia síce môže vykonanie EZ vykonávajúcim súdnym orgánom podľa práva vykonávajúceho členského štátu podliehať podmienke, že právny poriadok členského štátu, ktorý

⁵ Pokiaľ ide o tento rozsudok, pozri FALKIEWICZ, A.: The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza. In: *European Criminal Law Review*. 2017, zv. 7, č. 3, s. 258 až 274.

vydal zatykač, musí obsahovať ustanovenia umožňujúce preskúmanie uloženého trestu, ale týka sa to výlučne situácie, v ktorej sa trestný čin, za ktorý je EZ vydaný, trestá trestom alebo ochranným opatrením doživotnej povahy. Aj keď sa teda vykonávajúci členský štát domnieva, že existujú vážne ťažkosti, pokiaľ ide o primeranosť EZ, tento štát nemôže z uvedeného dôvodu odmietnuť nariadiť odovzdanie vyžiadanej osoby na účely výkonu trestu uloženého členským štátom, ktorý vydal zatykač.

20. V zásade síce prináleží štátu vydávajúcemu EZ, aby pred jeho vydaním overil jeho primeranosť, toto overenie však neumožňuje zabrániť porušeniu zásady proporcionality, pokiaľ bol EZ ako v spore vo veci samej vydaný na účely výkonu trestu uloženého za jediný trestný čin tvorený viacerými skutkami, z ktorých iba niektoré predstavujú trestný čin z hľadiska práva členského štátu výkonu. V takom prípade totiž trest uložený členským štátom, ktorý vydal zatykač, zodpovedá všetkým týmto skutkom, zatiaľ čo odovzdanie je vylúčené pri niektorých z nich. Podľa vnútroštátneho súdu z toho vyplýva, že ak je aj EZ primeraný v čase svojho vydania, nemožno vylúčiť, že v čase svojho vykonania už primeraný nebude.

21. Z článku 1 ods. 3 v spojení s odôvodnením 12 rámcového rozhodnutia 2002/584 však vyplýva, že v rámci EZ sa musia dodržiavať základné práva a základné právne zásady, ktoré odráža Charta. V tejto súvislosti článok 49 ods. 3 Charty stanovuje zásadu, že prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestnému činu.

22. Za týchto okolností sa Cour de cassation (Kasačný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti je splnená v situácii, aká je predmetom sporu vo veci samej, v ktorej sa požaduje odovzdanie osoby v súvislosti s trestnými činmi, ktoré boli v štáte, ktorý vydal zatykač, kvalifikované ako ničenie a rabovanie a tvoria ich skutky ničenia a rabovania takej povahy, že môžu narušiť verejný pokoj, pokiaľ je vo vykonávajúcom štáte trestná krádež vlámaním, ničenie a degradácia, ktoré si nevyžadujú tento prvok narušenia verejného pokoja?
2. Ak je odpoveď na prvú otázku kladná, má sa článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že súd vykonávajúceho štátu môže odmietnuť vykonať [EZ] vydaný na účely výkonu trestu, ak zistí, že dotknutá osoba bola odsúdená súdnymi orgánmi štátu, ktorý vydal zatykač, na tento trest za spáchanie jediného trestného činu, ktorý zahŕňal rôzne skutky, a že iba časť týchto skutkov predstavuje trestný čin v štáte výkonu? Je potrebné rozlišovať v závislosti od toho, či súdne orgány štátu, ktorý vydal zatykač, považujú alebo nepovažujú tieto rôzne skutky za oddeliteľné?
3. Ukladá článok 49 ods. 3 [Charty] súdnemu orgánu vykonávajúceho členského štátu povinnosť odmietnuť vykonať [EZ], pokiaľ bol na jednej strane zatykač vydaný na účely výkonu jediného trestu uloženého za jediný trestný čin a na druhej strane niektoré zo skutkov, za ktoré bol tento trest uložený, nepredstavujú trestný čin z hľadiska práva členského štátu výkonu, takže pre časť skutkov odovzdanie osoby nie je možné?“

23. Vnútroštátny súd požiadal Súdny dvor o prejednanie tohto návrhu v skrátanom prejudiciálnom konaní, ktoré upravuje článok 105 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Predseda Súdneho dvora rozhodnutím z 13. apríla 2021 tento návrh zamietol. Rozhodol však, že táto vec bude prejednaná prednostne na základe článku 53 ods. 3 rokovacieho poriadku.

24. Písomné pripomienky predložil KL, francúzska a talianska vláda, ako aj Európska komisia. KL, francúzska vláda a Komisia boli tiež vypočutí na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 20. januára 2022.

IV. Analýza

A. O prvej prejudiciálnej otázke

25. Prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti upravená v týchto ustanoveniach je splnená v situácii, keď bol EZ vydaný v súvislosti so skutkami, ktoré sú v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, trestnými činmi, pokiaľ majú takú povahu, že môžu narušiť verejný pokoj, a tieto skutky sú trestné aj vo vykonávajúcom členskom štáte, kde však nemusia vykazovať prvok narušenia verejného pokoja.

26. Francúzska a talianska vláda, ako aj Komisia navrhujú kladnú odpoveď na túto otázku, zatiaľ čo KL navrhuje zápornú odpoveď.

27. Na úvod musím poukázať na to, že podľa článku 2 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 môže vykonávajúci štát v prípade trestných činov nenachádzajúcich sa na zozname 32 trestných činov uvedených v odseku 2 tohto článku podmieniť uznanie rozsudku a výkon trestu tým, že skutky, pre ktoré bol vydaný rozsudok, sú trestným činom aj podľa jeho právneho poriadku, bez ohľadu na znaky tohto trestného činu alebo jeho opis. Inak povedané, toto ustanovenie umožňuje vykonávajúcemu štátu podmieniť uznanie rozsudku a výkon trestu tým, že bude splnené kritérium obojstrannej trestnosti.⁶ Súbežne s tým článok 4 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý sa týka dôvodov na nepovinné nevykonanie EZ, v odseku 1 bode 1 stanovuje, že vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať EZ v prípade nesplnenia podmienky obojstrannej trestnosti. Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, tieto ustanovenia boli prebraté do článku 695-23 francúzskeho trestného poriadku.

28. V prejednávanej veci je v EZ uvedená povaha a právna kvalifikácia príslušných trestných činov a sú v ňom opísané okolnosti ich spáchania v súlade s článkom 8 ods. 1 písm. d) a e) rámcového rozhodnutia 2002/584. V tomto smere niektoré skutky, ktoré sú vytýkané KL, patria pod trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“, upravený v článku 419 talianskeho trestného zákonníka. Vnútroštátny súd uvádza, že tento trestný čin sa týka viacnásobného, masívneho ničenia a degradácie, ktoré spôsobuje škodu nielen vlastníkom dotknutého majetku, ale aj narušenie verejného pokoja, čím ohrozuje normálny priebeh občianskeho života. Talianska vláda v písomných pripomienkach uviedla, že túto podmienku narušenia verejného pokoja výslovne nestanovuje článok 419 talianskeho trestného zákonníka, ale vyplýva z judikatúry talianskych súdov.

29. Podľa vnútroštátneho súdu vo francúzskom trestnom práve nie je ohrozenie verejného pokoja hromadným ničením hnutelného alebo nehnuteľného majetku osobitne kriminalizované. Trestné je len ničenie, degradácia, krádež vlámaním spáchaná prípadne v spolupáchateľstve, ktoré môžu spôsobiť škodu vlastníkom dotknutého majetku.

⁶ Pozri v tomto zmysle rozsudok Grundza, bod 28.

30. Uvedený súd sa preto pýta, či je podmienka obojstrannej trestnosti, ktorú stanovuje článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, splnená v takej veci, akou je spor vo veci samej. Vnútroštátny súd poukazuje na rozsudok Grundza, ktorý sa týka výkladu článku 7 ods. 3⁷ a článku 9 ods. 1 písm. d)⁸ rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV.⁹

31. V uvedenom rozsudku v súvislosti s článkom 7 ods. 3 posledného uvedeného rámcového rozhodnutia Súdny dvor pripomenul, že na účely výkladu určitého ustanovenia práva Únie treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou.¹⁰

32. Po prvé Súdny dvor uviedol, že ako vyplýva zo samotného znenia článku 7 ods. 3, nevyhnutnou a dostatočnou podmienkou na účely posúdenia obojstrannej trestnosti je to, či skutky, ktoré viedli k odsúdeniu v členskom štáte pôvodu, predstavujú trestné činy aj vo vykonávajúcim štáte, z čoho vyplýva, že sa nevyžaduje, aby boli trestné činy v oboch týchto členských štátoch zhodné.¹¹ Súdny dvor ďalej uviedol, že tento výklad podporuje ustanovenie „bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsobu opisu“ daného činu vo vykonávajúcim štáte, z ktorého jednoznačne vyplýva, že sa nevyžaduje úplná zhoda ani medzi znakmi trestného činu, ako ho vymedzuje právo štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, ani v označení alebo klasifikácii tohto trestného činu podľa vnútroštátneho práva uvedených dvoch štátov.¹² V dôsledku toho dané ustanovenie predpokladá *flexibilný prístup* zo strany príslušného orgánu vykonávajúceho štátu pri posúdení podmienky obojstrannej trestnosti tak vzhľadom na znaky trestného činu, ako aj na jeho opis.¹³

33. Pri posudzovaní obojstrannej trestnosti je teda úlohou príslušného orgánu vykonávajúceho štátu overiť, či základné skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe za predpokladu, že by nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.¹⁴

34. Pokiaľ ide o tento doslovný výklad, treba konštatovať, že znenie článku 2 ods. 4 a článku 4 ods. 1 bodu 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 je analogické zneniu článku 7 ods. 3 a článku 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909. Uvedený článok 2 ods. 4 tak stanovuje, že odovzdanie osoby môže podliehať podmienke, aby *činy, pre ktoré bol vydaný EZ*, boli trestným činom podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu *bez ohľadu na prvky, ktoré ho tvoria, alebo spôsob jeho opísania*. V dôsledku toho sa výklad podmienky obojstrannej trestnosti uvedený v predchádzajúcom bode vyššie rovnako uplatní na rámcové rozhodnutie 2002/584.

⁷ Podľa tohto ustanovenia „v prípade trestných činov neuvedených v odseku 1 môže vykonávajúcí štát uznať rozsudok a vykonať trest s podmienkou, že súvisia so skutkami, ktoré sú podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsobu opisu“.

⁸ Toto ustanovenie stanovuje, že „príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznanie rozsudku a vykonanie trestu, ak... v prípade uvedenom v článku 7 ods. 3 a v prípade, že vykonávajúcí štát urobil vyhlásenie podľa článku 7 ods. 4, v prípade uvedenom v článku 7 ods. 1 sa rozsudok týka skutkov, ktoré by podľa práva vykonávajúceho štátu nepredstavovali trestný čin“.

⁹ Rámcové rozhodnutie Rady z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27).

¹⁰ Rozsudok Grundza, bod 32.

¹¹ Rozsudok Grundza, bod 34.

¹² Rozsudok Grundza, bod 35.

¹³ Rozsudok Grundza, bod 36.

¹⁴ Rozsudok Grundza, bod 38.

35. Po druhé Súdny dvor v rozsudku Grundza konštatoval, že kontext, do ktorého patrí článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909, takisto svedčí v prospech posúdenia obojstrannej trestnosti v tomto zmysle.¹⁵ Toto rámcové rozhodnutie totiž vychádza predovšetkým zo zásady vzájomného uznávania, ktorá v súlade s odôvodnením 1 rámcového rozhodnutia vo svetle článku 82 ods. 1 ZFEÚ predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci Európskej únie, ktorá je podľa odôvodnenia 5 rámcového rozhodnutia založená na osobitnej vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi v ich príslušné právne systémy.¹⁶

36. Súdny dvor ďalej uviedol, že keďže podmienka obojstrannej trestnosti predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla uznávania rozsudkov a vykonávania trestov, rozsah pôsobnosti dôvodu odmietnutia uznať rozsudok a vykonať trest na základe neexistencie obojstrannej trestnosti, ktorý je stanovený v článku 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909, sa musí vykladať striktné, aby sa obmedzili prípady neuznania a nevykonania.¹⁷ V rámci posúdenia obojstrannej trestnosti však príslušný orgán vykonávajúceho štátu neskúma, či bol porušený záujem chránený v štáte pôvodu, ale má skúmať, či by za predpokladu, že k danému trestnému činu došlo na území členského štátu, kde pôsobí tento orgán, bol považovaný za porušený podobný záujem, chránený vnútroštátnym právom tohto štátu.¹⁸

37. V prejednávanej veci má článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 rovnaký kontext ako článok 7 ods. 3 a článok 9 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia 2008/909. Ako totiž vyplýva z odôvodnení 6 a 10, ako aj z článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584, aj tento predpis je založený na zásade vzájomného uznávania.¹⁹

38. Po tretie z rozsudku Grundza vyplýva, že podľa článku 3 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 je účelom tohto rozhodnutia vytvoriť pravidlá, podľa ktorých členský štát s cieľom uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby uzná rozsudok a vykoná trest.²⁰

39. Iste, v rámcovom rozhodnutí 2002/584 nie je uvedené, že jeho cieľom je uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby. Toto rámcové rozhodnutie však zavádza zjednodušený a účinný systém odovzdávania osôb, ktoré boli odsúdené alebo sú podozrivé z porušenia trestného práva, čím uľahčuje a urýchľuje súdnu spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa Únie, ktorým je stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, a to na základe vysokého stupňa dôvery, ktorá musí existovať medzi členskými štátmi.²¹ Cieľom tohto rámcového rozhodnutia je najmä uľahčiť a urýchliť odovzdávanie osôb medzi súdnymi orgánmi členských štátov a dodržiavanie základných práv odovzdávanej osoby.²² Všeobecnejšie je cieľom mechanizmu európskeho zatykača najmä bojovať proti beztrestnosti vyžadanej osoby, ktorá sa nachádza na inom území,

¹⁵ Rozsudok Grundza, bod 39.

¹⁶ Rozsudok Grundza, bod 41 a citovaná judikatúra.

¹⁷ Rozsudok Grundza, bod 46.

¹⁸ Rozsudok Grundza, bod 49.

¹⁹ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom členského štátu, ktorý vydal zatykač) (C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, bod 43, ako aj citovanú judikatúru).

²⁰ Rozsudok Grundza, bod 50.

²¹ Pozri rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom) (C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 38, ako aj citovanú judikatúru).

²² Pozri rozsudok z 26. októbra 2021, Openbaar Ministerie (Právo byť vypočutý vykonávajúcim súdnym orgánom) (C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, bod 58).

než je územie, na ktorom údajne spáchala trestný čin.²³ Tieto ciele podľa môjho názoru rovnako ako v prípade rámcového rozhodnutia 2008/909 vedú k prijatiu reštriktívneho výkladu podmienky obojstrannej trestnosti, ktorú stanovuje rámcové rozhodnutie 2002/584.

40. Za týchto podmienok je na rozdiel od toho, čo tvrdí KL v písomných pripomienkach, podľa všetkého možné použiť výklad prijatý v rozsudku Grundza na ustanovenia rámcového rozhodnutia 2002/584. V súlade s konštatovaním Súdneho dvora v uvedenom rozsudku²⁴ sa teda článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia majú vykladať v tom zmysle, že podmienku obojstrannej trestnosti treba považovať za splnenú, pokiaľ skutkové okolnosti trestného činu, ako sú uvedené v rozsudku vyhlásenom príslušným orgánom štátu pôvodu, by samy osebe za predpokladu, že by nastali na území vykonávajúceho štátu, boli takisto trestné na území tohto štátu.

41. V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že trestný čin, ktorý je v talianskom práve označený ako „ničenie a rabovanie“, nie je uvedený v zozname 32 trestných činov v článku 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584. Za týchto okolností môže byť podľa článku 2 ods. 4 a článku 4 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia a v súlade s francúzskym právom odovzdanie KL podmienené tým, že skutky, za ktoré bol EZ vydaný, musia predstavovať trestný čin z hľadiska práva vykonávajúceho členského štátu.

42. Ako v tomto smere zdôrazňuje vnútroštátny súd, podľa talianskeho práva je pri trestnom čine „ničenia a rabovania“ na rozdiel od francúzskeho práva nutné, aby príslušné skutky narušali verejný pokoj. Tento súd sa dokonca domnieva, že ide o „základný znak skutkovej podstaty“ uvedeného trestného činu. Treba však konštatovať, že požiadavka narušenia verejného pokoja patrí medzi *znaky skutkovej podstaty* tohto trestného činu, a nie medzi samotné skutky, ktorých sa dopustila vyžiadaná osoba a ktoré sú uvedené v EZ.²⁵ Ako však uviedol Súdny dvor, nevyžaduje sa úplná zhoda ani medzi znakmi trestného činu, ako ho vymedzuje právo štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, ani v označení alebo klasifikácii tohto trestného činu podľa vnútroštátneho práva uvedených dvoch štátov.²⁶

43. Okrem toho z judikatúry Súdneho dvora ďalej vyplýva, že v rámci posúdenia obojstrannej trestnosti príslušný orgán vykonávajúceho štátu skúma, či by za predpokladu, že k danému trestnému činu došlo na území tohto členského štátu, bol považovaný za porušený podobný záujem, chránený vnútroštátnym právom tohto štátu.²⁷ Trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“ je čiastočne vymedzený tým, že je spôsobená škoda na majetku jedného alebo viacerých subjektov, ako aj spoločenská škoda plynúca z narušenia súkromného vlastníctva.²⁸ Ako však v prejednávanej veci vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, skutky, ktoré

²³ Pozri rozsudok zo 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Nezávislosť súdneho orgánu vydávajúceho zatykač) (C-354/20 PPU a C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, bod 62).

²⁴ Pozri bod 54 rozsudku Grundza.

²⁵ Ako zdôraznil generálny advokát Bobek v návrhoch prednesených vo veci Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, bod 51), posúdenie obojstrannej trestnosti si vyžaduje v podstate dva úkony: 1) *delokalizáciu*, pri ktorej sa vezmú základné znaky skutku spáchaného v štáte pôvodu, pričom tento skutok sa posudzuje, ako keby k nemu došlo vo vykonávajúcom štáte, a 2) *subsumpciu* týchto základných skutkových okolností pod ktorýkoľvek zodpovedajúci trestný čin vymedzený právnym poriadkom vykonávajúceho štátu.

²⁶ Pozri bod 32 vyššie.

²⁷ Pozri bod 36 vyššie.

²⁸ Pozri bod 17 vyššie, ktorý odkazuje na návrh na začatie prejudiciálneho konania. KL v písomných pripomienkach tvrdí, že spoločenskou hodnotou, ktorú chráni trestný čin „ničenia a rabovania“, nie je rešpektovanie majetku a vlastníctva, ale dodržiavanie verejného poriadku a pokoja. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdny dvor neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti [rozsudok z 25. novembra 2021, Finanzamt Österreich (Rodinné dávky pre rozvojových pracovníkov), C-372/20, EU:C:2021:962, bod 54]. Za týchto podmienok treba vychádzať z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, pokiaľ ide o určenie záujmu chráneného v rámci trestného činu označeného ako „ničenie a rabovanie“.

tvoria tento trestný čin, sú vo Francúzsku trestné, pričom dotknutým záujmom je ochrana vlastníkov predmetného majetku. V dôsledku toho je záujem chránený právom vykonávajúceho členského štátu podobný ako záujem chránený právom členského štátu, ktorý vydal zatykač.

44. Skutočnosť, že narušenie verejného pokoja je základným znakom skutkovej podstaty trestného činu označeného ako „ničenie a rabovanie“ v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, sa teda nezdá byť podstatná pri skúmaní splnenia podmienky obojstrannej trestnosti vykonávajúcim súdnym orgánom.

45. Navrhujem preto odpovedať na prvú otázku tak, že článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa majú vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti upravená v týchto ustanoveniach je splnená v situácii, keď bol EZ vydaný v súvislosti so skutkami, ktoré sú v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, trestnými činmi, pokiaľ majú takú povahu, že môžu narušiť verejný pokoj, a tieto skutky sú trestné aj vo vykonávajúcom členskom štáte, kde však nemusia vykazovať prvok narušenia verejného pokoja.

B. O druhej a tretej prejudiciálnej otázke

46. Druhou a treťou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd pre prípad kladnej odpovede na prvú otázku v podstate pýta, či sa článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj článok 49 ods. 3 Charty majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcí súdny orgán môže odmietnuť vykonať EZ vydaný na účely výkonu trestu v situácii, keď je trest uložený za to, že vyžiadaná osoba spáchala viacero skutkov, ktoré v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, tvoria jediný trestný čin, ale niektoré z týchto skutkov nie sú trestné vo vykonávajúcom členskom štáte.

1. O prípustnosti

47. Talianska vláda v písomných pripomienkach poukazuje na to, že podľa vyšetrovacieho senátu Cour d'appel d'Angers (Odvolací súd Angers) podmienka obojstrannej trestnosti nie je v spore vo veci samej splnená v prípade dvoch zo siedmich skutkov stíhaných v rámci trestného činu „ničenie a rabovanie“ podľa článku 419 talianskeho trestného zákonníka.²⁹ Uvedený vyšetrovací senát zdôraznil, že pokiaľ ide o tieto dva skutky, KL sa údajne len nachádzal v blízkosti príslušnej úverovej inštitúcie a vozidla a nepodieľal sa na materiálnom akte ničenia. Vnútroštátny súd z toho vyvodil záver, že keďže vo francúzskom práve je skutková podstata trestného činu ničenia, degradácie alebo poškodenia majetku preukázaná, len ak obvinený osobne spáchal materiálny akt tohto trestného činu, uvedený vyšetrovací senát odôvodnil svoje rozhodnutie, podľa ktorého v prípade predmetných dvoch skutkov podmienka obojstrannej trestnosti nie je splnená.

48. Podľa talianskej vlády tento vyšetrovací senát v skutočnosti nekladie otázku týkajúcu sa uplatnenia podmienky obojstrannej trestnosti, ale otázku dôkazu, keďže sa domnieva, že nebol predložený dôkaz o tom, že KL spáchal niektoré zo skutkov, ktoré sa mu pripisujú. V dôsledku toho je druhá a tretia otázka sčasti neprípustná v rozsahu, v akom súvisí s článkom 49 Charty, ktorý sa týka zásad zákonnosti a primeranosti trestných činov a trestov, lebo tieto otázky by mali súvisieť s článkom 48 Charty, ktorý sa týka prezumpcie nevinoty a práva na obhajobu. Okrem toho

²⁹ Táto vláda poukazuje na to, že talianske právo umožňuje potrestať nielen páchatela materiálneho aktu, ale aj každého, kto sa na spáchaní trestného činu podieľa svojim úmyselným, aktívnym či pasívnym, správaním.

keďže niektoré skutky stíhané podľa talianskeho práva v rámci trestného činu „ničenia a rabovania“ nepredstavujú trestný čin podľa francúzskeho práva, dotknutý je článok 49 ods. 1 Charty, a nie odsek 3 tohto článku, na ktorý sa vnútroštátny súd odvoláva v tretej otázke.

49. V tomto smere chcem poukázať na to, že vnútroštátny súd vo svojom rozhodnutí vychádza z predpokladu, že dva zo siedmich skutkov vytýkaných KL v rámci trestného činu „ničenia a rabovania“ nie sú trestné podľa francúzskeho práva. Týmto predpokladom, ktorý vyplýva z preskúmania okolností spáchania týchto dvoch skutkov, sa návrh na začatie prejudiciálneho konania nezaobera. Uvedený súd sa totiž nepýta na dôkaz o príslušných skutkoch, ale na dôsledky, ktoré treba vyvodíť z tejto situácie pre výklad podmienky obojstrannej trestnosti v zmysle práva Únie a pre vykonanie predmetného EZ.

50. Vnútroštátny súd má predovšetkým pochybnosti o tom, či je táto podmienka splnená v takej veci, akou je spor vo veci samej. Podľa môjho názoru je teda jasné, že položené otázky sa týkajú výkladu práva Únie a že odpoveď na tieto otázky je užitočná a relevantná na vyriešenie sporu, ktorý tento súd prejednáva. Domnievam sa preto, že druhá a tretia otázka je prípustná v celom rozsahu.

2. O veci samej

51. V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd pýta, či je na dodržanie podmienky obojstrannej trestnosti z hľadiska článku 2 ods. 4 a článku 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj článku 49 ods. 3 Charty potrebné, aby všetky skutky stíhané v rámci jediného trestného činu v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, mohli predstavovať trestný čin aj vo vykonávajúcim členskom štáte.

52. Francúzska a talianska vláda, ako aj Komisia s určitými obmenami navrhujú zápornú odpoveď na túto otázku, zatiaľ čo KL navrhuje kladnú odpoveď.

53. V tejto súvislosti preskúmam pôsobnosť podmienky obojstrannej trestnosti, pokiaľ ide o jediný trestný čin a), a následne dodržanie zásady proporcionality upravenej v článku 49 ods. 3 Charty b).

a) O pôsobnosti podmienky obojstrannej trestnosti, pokiaľ ide o jediný trestný čin

54. V prvom rade ako som už uviedol, zo znenia článku 2 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že sa nevyžaduje *úplná zhoda* ani medzi znakmi trestného činu, ako ho vymedzuje právo štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu, ani v označení alebo klasifikácii tohto trestného činu podľa vnútroštátneho práva uvedených dvoch štátov.³⁰ Toto ustanovenie si teda nevyžaduje, aby boli všetky skutky tvoriace jediný trestný čin, ktorý je predmetom EZ, trestné vo vykonávajúcim členskom štáte.

55. Ďalej čo sa týka kontextu článku 2 ods. 4 a článku 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, treba pripomenúť, že uvedené rozhodnutie má zavedením zjednodušeného a účinného systému odovzdávania osôb, ktoré boli odsúdené alebo sú podozrivé z porušenia trestného práva, uľahčiť a urýchliť súdnu spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa Únie, ktorým je stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, a to na základe vysokého stupňa dôvery, ktorá

³⁰ Pozri v tomto zmysle rozsudok Grundza, bod 35.

musí existovať medzi členskými štátmi. Zásada vzájomného uznávania je vyjadrená v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý stanovuje pravidlo, podľa ktorého musia členské štáty vykonať každý EZ na základe tejto zásady a v súlade s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia. Z toho vyplýva, že vykonávajúce súdne orgány v zásade môžu odmietnuť vykonať EZ len z dôvodov na nevykonanie, ktoré sú taxatívne stanovené v rámcovom rozhodnutí 2002/584, a že vykonanie EZ môže podliehať len jednej z podmienok, ktoré sú taxatívne uvedené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. V dôsledku toho vykonanie EZ predstavuje zásadu a odmietnutie výkonu sa považuje za výnimku, ktorú je potrebné *vykladať reštriktívne*.³¹ Tento kontext svedčí v prospech výkladu podmienky obojstrannej trestnosti, podľa ktorého stačí, ak je časť skutkov tvoriacich jediný trestný čin, ktorý je predmetom EZ, trestná vo vykonávajúcim členskom štáte.

56. Je pravda, že pokiaľ ide o dôvody na nepovinné nevykonanie uvedené v článku rámcového rozhodnutia 2002/584, ako uviedol Súdny dvor, zo znenia tohto článku a konkrétne z použitia slovesa „môcť“ v spojení s neurčitkom slovesa „odmietnuť“, ktorý sa vzťahuje na vykonávací súdny orgán, vyplýva, že samotný tento orgán musí mať určitú mieru voľnej úvahy v súvislosti s otázkou, či je alebo nie je potrebné odmietnuť výkon európskeho zatykača z dôvodov uvedených v tomto článku 4.³² Z toho vyplýva, že pokiaľ sa členské štáty rozhodnú pre prebratie jedného alebo viacerých dôvodov pre nepovinné nevykonanie upravených v článku 4 rámcového rozhodnutia, nemôžu stanoviť, že súdne orgány sú povinné odmietnuť výkon každého EZ, na ktorý sa formálne vzťahujú uvedené dôvody, a nemôžu zohľadniť okolnosti každého jednotlivého prípadu.³³

57. V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že časť skutkov uvedených v EZ, ktoré tvoria trestný čin označený ako „ničenie a rabovanie“, je vo vykonávajúcim členskom štáte trestná ako krádež vlámaním, ničenie alebo degradácia. Podľa môjho názoru v tejto situácii vykonávajúci súdny orgán nemôže ani v rámci právomoci voľnej úvahy, ktorá je mu priznaná, odmietnuť vykonať EZ z dôvodu uvedeného v článku 4 ods. 1 bode 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

58. Nakoniec v súlade s článkom 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia je účelom mechanizmu EZ umožniť zatknutie a odovzdanie vyžadanej osoby tak, aby vzhľadom na cieľ sledovaný týmto rámcovým rozhodnutím spáchaný trestný čin nezostal nepotrešaný a táto osoba bola stíhaná alebo vykonala trest odňatia slobody, ktorý jej bol uložený.³⁴ Ako však zdôraznila francúzska vláda v písomných pripomienkach, výklad, na základe ktorého by bol odmietnutý výkon EZ z dôvodu, že časť skutkov vytýkaných v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, nie je trestná vo vykonávajúcim členskom štáte, by viedol k tomu, že odsúdená osoba by mala zaručenú beztrestnosť za všetky dotknuté skutky vrátane tých, ktoré sú trestné v oboch týchto štátoch.

59. Za týchto okolností sa domnievam, že v spore vo veci samej je podmienka obojstrannej trestnosti splnená, keďže niektoré zo skutkov uvedených v EZ sú trestné vo vykonávajúcim členskom štáte. Na otázku vnútroštátneho súdu teda treba odpovedať v tom zmysle, že nie je

³¹ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. februára 2022, Openbaar Ministerie (Súd zriadený zákonom členského štátu, ktorý vydal zatykač) (C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, body 42 až 44, ako aj citovanú judikatúru).

³² Pozri rozsudok z 29. apríla 2021, X (Európsky zatykač – Ne bis in idem) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 43 a citovanú judikatúru).

³³ Pozri rozsudok z 29. apríla 2021, X (Európsky zatykač – Ne bis in idem) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, bod 44).

³⁴ Pozri rozsudok z 13. januára 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 76 a citovanú judikatúru).

potrebné rozlišovať podľa toho, či súdne orgány členského štátu, ktorý vydal zatykač, považovali alebo nepovažovali jednotlivé tieto skutky za neoddeliteľné. Táto skutočnosť, ktorá sa napokon týka kvalifikácie trestného činu, je totiž na účely výkonu EZ nepodstatná.³⁵

b) O dodržaní zásady proporcionality upravenej v článku 49 ods. 3 Charty

60. Vnútroštátny súd sa pýta, či je zásada proporcionality v zmysle článku 49 ods. 3 Charty dodržaná, pokiaľ bol EZ vydaný na účely výkonu trestu uloženého za jediný trestný čin tvorený viacerými skutkami, z ktorých však len niektoré predstavujú trestný čin vo vykonávajúcom členskom štáte. Podľa uvedeného súdu tento zatykač síce mohol byť primeraný v čase svojho vydania, ale v čase výkonu už primeraný nemusí byť, čo by viedlo k odmietnutiu odovzdania vyžadanej osoby.

61. V tomto smere považujem za dôležité rozlišovať medzi primeranosťou EZ a primeranosťou uloženého trestu. Na jednej strane z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pokiaľ ide o opatrenie, ktoré môže ako vydanie EZ porušiť právo dotknutej osoby na slobodu, táto ochrana zahŕňa požiadavku, aby bolo prijaté rozhodnutie spĺňajúce požiadavky účinnej súdnej ochrany.³⁶ Okrem toho ochrana práv dotknutej osoby predpokladá, že súdny orgán vydávajúci zatykač preveruje dodržiavanie podmienok nevyhnutných na vydanie EZ a objektívne skúma s ohľadom na všetky dôkazy v prospech a v neprospech a bez toho, aby bol vystavený riziku, že jeho rozhodovacia právomoc bude podliehať vonkajším pokynom najmä zo strany výkonnej moci, *či je vydanie uvedeného zatykača primerané*.³⁷ Ako v tomto smere zdôraznil vnútroštátny súd, členskému štátu vydávajúcemu zatykač prináleží overiť primeranosť EZ pred jeho vydaním, čo podporuje zásadu vzájomného uznávania. V prejednávanej veci uvedený súd netvrdí, že predmetný EZ má neprimeranú povahu.

62. Okrem toho ak je vydaný EZ na účely výkonu trestu, jeho primeranosť vyplýva z vydaného opatrenia, ktorým musí byť, ako vyplýva z článku 2 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, trest alebo ochranné opatrenie s trvaním najmenej štyri mesiace.³⁸ V spore vo veci samej uložený trest trvá viac ako štyri mesiace. Za týchto okolností sa domnievam, že EZ sa javí byť primeraný v zmysle článku 2 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

63. Na druhej strane čo sa týka primeranosti uloženého trestu, v súlade s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia môžu členské štáty odmietnuť vykonať EZ iba v prípadoch povinného nevykonania uvedených v článku 3 tohto rozhodnutia a v prípadoch nepovinného nevykonania uvedených v článkoch 4 a 4a tohto rozhodnutia. Okrem toho vykonávajúci súdny orgán môže vykonanie európskeho zatykača viazať iba na podmienky uvedené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia.³⁹ Treba však konštatovať, že prípadná neprimeranosť trestu nie je uvedená medzi dôvodmi na nevykonanie stanovenými v rámcovom rozhodnutí 2002/584.

64. Ako však stanovuje článok 1 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia, rámcové rozhodnutie nemení povinnosť dodržiavať základné práva a základné právne zásady upravené v článku 6 ZEÚ. V tomto smere Súdny dvor pripustil, že zásady vzájomného uznávania a vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi možno obmedziť za „výnimočných okolností“. Súdny dvor tak uznal, že za

³⁵ Chceme poukázať na to, že talianska vláda v písomných pripomienkach tvrdí, že vzhľadom na jednotu, ktorá je vlastná jednotlivým skutkom tvoriacim trestný čin „ničenia a rabovania“, sa nezdá byť možné tieto skutky oddeliť.

³⁶ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. januára 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 63 a citovanú judikatúru).

³⁷ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. januára 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, bod 64 a citovanú judikatúru).

³⁸ Pozri rozsudok z 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Prokurátor kráľa v Bruseli) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, bod 38).

³⁹ Pozri rozsudok z 12. decembra 2019, Openbaar Ministerie (Švédska prokuratúra) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, bod 36).

určitých podmienok môže vykonávajúci súdny orgán ukončiť konanie o odovzdaní upravené rámcovým rozhodnutím, ak takéto odovzдание môže viesť k neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu s požadovanou osobou v zmysle článku 4 Charty.⁴⁰ Zdá sa však, že v prejednávanej veci nejde o také mimoriadne okolnosti. Vnútroštátny súd totiž neuvádza, že v súvislosti s KL by malo ísť o porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré zaručuje článok 47 druhý odsek Charty, ani že jeho odovzдание by mohlo viesť k neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu v zmysle článku 4 Charty. Navyše samotná skutočnosť, že všetky skutky stíhané v rámci jediného trestného činu v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, nepredstavujú trestný čin vo vykonávajúcim členskom štáte, podľa môjho názoru nie je dôvodom na stanovenie novej „mimoriadnej okolnosti“ v situácii, keď boli základné práva vyžadanej osoby dodržané v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.

65. Komisia tvrdí, že na základe informácií uvedených v EZ síce nie je možné konštatovať, že skutky, ktoré sú trestné podľa práva vykonávajúceho členského štátu, sú základnými skutkami, za ktoré bol vydaný tento EZ, vykonávajúci súdny orgán by však mal použiť postup upravený v článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584⁴¹ a zistiť, či v práve členského štátu, ktorý vydal zatykač, existuje možnosť rozdeliť trest a *posteriori*. Ak je také rozdelenie trestu možné, súdny orgán, ktorý vydal zatykač, by mal odpovedať na pochybnosti vykonávajúceho súdneho orgánu tým, že vydá nový EZ, ktorý bude obmedzený len na skutky predstavujúce trestný čin v práve vykonávajúceho členského štátu. Naopak, ak také rozdelenie nie je možné v práve členského štátu, ktorý vydal zatykač, vykonávajúci súdny orgán by mal uplatniť svoju voľnú úvahu a zohľadniť na jednej strane svoje právo neuplatniť dôvod na nevykonanie vzhľadom na nepovinnú povahu tohto dôvodu a na druhej strane riziko beztrestnosti v prípade nevykonania EZ. Tento orgán by tak mal mať výnimočne možnosť odmietnuť výkon EZ v prípade, že skutky, pri ktorých je podmienka obojstrannej trestnosti splnená z hľadiska práva vykonávajúceho členského štátu, majú len okrajový význam v porovnaní s významom skutkov, pri ktorých táto podmienka nie je splnená.

66. Nie som presvedčený o správnosti tohto prístupu. Po prvé totiž rámcové rozhodnutie 2002/584 zaviedlo zjednodušený a účinný systém odovzdávania osôb, ktoré boli odsúdené alebo sú podozrivé z porušenia trestného práva.⁴² Na druhej strane by však výklad presadzovaný Komisiou viedol k zvýšeniu zložitosti tohto systému a k významnému spomaleniu postupu odovzdania vyžadanej osoby. Po druhé toto rámcové rozhodnutie nestanovuje, že členský štát, ktorý vydal zatykač, má vydať nový EZ, pokiaľ je rozdelenie trestu možné podľa práva vykonávajúceho členského štátu, a hoci toto právo môže byť v jednotlivých štátoch výrazne odlišné. Po tretie pokiaľ je podmienka obojstrannej trestnosti splnená v prípade väčšiny dotknutých skutkov⁴³ – čo je v spore vo veci samej nesporné –, vykonávajúci súdny orgán podľa môjho názoru nemôže odmietnuť vykonať EZ vzhľadom na logiku a účel uvedeného rámcového rozhodnutia.

67. Nakoniec KL tvrdí, že vzhľadom na závažnosť dotknutých skutkov sa dá dôvodne predpokladať, že jeho trest by bol podstatne nižší, keby taliansky súd nevzal do úvahy skutky, ktoré vykonávajúci súdny orgán neskôr vylúčil. V takej situácii ako v spore vo veci samej, keď je

⁴⁰ Pozri rozsudok z 19. septembra 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, body 39 a 40, ako aj citovanú judikatúru).

⁴¹ Podľa tohto ustanovenia „ak vykonávajúci súdny orgán považuje informácie oznámené vydávajúcim členským štátom za nedostatočné na rozhodnutie o vydaní, požiada o urýchlené doplnenie ďalších potrebných informácií, najmä s ohľadom na články 3 až 5 a článok 8, a môže stanoviť lehotu na ich prijatie, berúc do úvahy potrebu dodržania lehôt stanovených v článku 17“.

⁴² Pozri bod 39 vyššie.

⁴³ V dôsledku toho nepovažujem za potrebné skúmať v rámci týchto návrhov prípad uvedený Komisiou, v ktorom majú skutky, pri ktorých je podmienka obojstrannej trestnosti splnená, okrajový význam v porovnaní s tými, pri ktorých uvedená podmienka nie je splnená.

podmienka obojstrannej trestnosti splnená, však skúmanie dodržania zásady primeranosti trestu v zmysle článku 49 ods. 3 Charty prináleží len súdnemu orgánu vydávajúcemu zatykač z hľadiska jeho vnútroštátneho práva.

68. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem odpovedať na druhú a tretiu otázku tak, že článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj článok 49 ods. 3 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán nemôže odmietnuť vykonať EZ vydaný na účely výkonu trestu v situácii, keď je trest uložený za to, že vyžiadaná osoba spáchala viacero skutkov, ktoré v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, tvoria jediný trestný čin, ale niektoré z týchto skutkov nie sú trestné vo vykonávajúcim členskom štáte.

V. Návrh

69. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko), takto:

1. Článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa majú vykladať v tom zmysle, že podmienka obojstrannej trestnosti upravená v týchto ustanoveniach je splnená v situácii, keď bol európsky zatykač vydaný v súvislosti so skutkami, ktoré sú v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, trestnými činmi, pokiaľ majú takú povahu, že môžu narušiť verejný pokoj, a tieto skutky sú trestné aj vo vykonávajúcim členskom štáte, kde však nemusia vykazovať prvok narušenia verejného pokoja.
2. Článok 2 ods. 4 a článok 4 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, ako aj článok 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán nemôže odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu v situácii, keď je trest uložený za to, že vyžiadaná osoba spáchala viacero skutkov, ktoré v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, tvoria jediný trestný čin, ale niektoré z týchto skutkov nie sú trestné vo vykonávajúcim členskom štáte.